

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

LA LLUNA I EL COVE

Des ençà d'aquest diari publicava una notícia menuda que en una primera lectura del titular podia passar com una broma. O per una passada de frenada d'algun polític disposat a destinar diners a qualsevol cosa. El fet és que a Castelladral volen fer un centre d'interpretació lunar. Serà una proposta única a tot el país. I serà així perquè no es de dicaran a la seva anàlisi astronòmica com es podria sobreentendre, sinó que n'estudiaran els seus efectes en els humans, els animals, les plantes i tota la natura. Volen comprovar si són certes algunes d'aquelles d'històries sobre la seva influència en tots nosaltres. Tothom té clar el significat de ser un llunàtic o bé estar de mala lluna. Però més enllà d'aquestes expressions populars de difícil demostració científica, a més a més, se li imputen tota

mena d'influències sobre la vida quotidiana dels éssers vius. Totes són acusacions falses. Fins ara ningú n'ha obtingut cap resultat mesurable. Si tenen èxit, cosa que dubto, sembla que obtindran respostes per a totes aquestes creences pendents de verificar. Sóc escèptic de mena, però la Lluna és un astre que sempre m'ha fascinat. Des d'un punt de vista pràctic, és el més visible després del Sol, i observar-lo no implica posar en risc la vista, per tant, és el més vist des de sempre per tota la humanitat. En la societat actual, tancada sempre en edificis, quasi no hi és o millor dit, la majoria no ens hi fixem quasi mai perquè els nostres hàbits han canviat. Estem sempre a cobert i mirem més cap a baix (a tota mena de pantalles) que cap al firmament mentre ella segueix allà dalt. De llum més blanca o més groga segons el moment, ro-

dona o escapçada depenent de la seva posició estel·lar. Els humans hi vàrem anar i no hi vàrem trobar res d'interessant, tan poc, que li hem girat l'esquena els darrers quaranta anys. Abans, en temps de caminar a peu o anar amb carro, tenir-la nova o vella era la diferència entre la seguretat i l'orientació envers les palpentes i els perills reals o imaginats. Recomano caminar per boscos a la nit amb la seva companyia. És una experiència regeneradora i autèntica. A aquests estudiosos d'efectes selènics que conviuran entre nosaltres, els proposo fer la llista de culpes i responsabilitats que li han recaigut i que no podran fer

«Aquest satèl·lit que tenim tan curiós suggereix eufòria durant el pleniluni, depuració quan minva, inestabilitat quan és nova i ascens quan creix»

altra cosa que desmentir-les totes i cadascuna. Els corresponderà analitzar creences probables o estrambòtiques. Estudiad va quedar des de primària que les marees estan sota al seva influència. A partir d'aquí tots són teories sense base pràctica. És ben fàcil trobar un barber que teoritzi sobre la millor època per tallar els cabells. Però cap ho ha demostrat. El meu avi es fixava en ella per plantar llavors i m'explicava que durant la nova, allò que plantava la terra ho regurgitava a la superfície durant la nit. Mai ho vaig veure. Cap estudi ha pogut trobar influència en els naixements, els suïcidis o els crims malgrat el que es diu. El seu cicle dura 28 dies, igual que el període menstrual. Una pura casualitat. Com ho és que és 400 vegades més petita que el Sol però és 400 vegades més a prop. Aquesta coincidència astronò-

mica només fa que tots dos tinguin una dimensió similar a la nostra vista. No serveix per res més. En algunes cultures la fan servir per comptar el seu calendari, fins i tot sense saber-ho. Com nosaltres, que no tenim en compte que és amb la que mesurem mesos i setmanes, mentre que el Sol només mesura els dies i els anys. Tot plegat, només serveix i servirà per divagar força i no estar mai d'acord. Les coses que són de difícil (o impossible) demostració permeten la contraposició d'arguments infinita. Aquest satèl·lit que tenim tan curiós suggereix eufòria durant el pleniluni, depuració quan minva, inestabilitat quan és nova i ascens quan creix. Són els conceptes ancestralment atribuïts que aquests estudiosos hauran de verificar. Quina feina més engrescadora i inútil a la vegada.

Cartes

Les cartes han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. Regió7 publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu. Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC A L'ADREÇA CARTESDIRECTOR@REGIO7.CAT

Projecte de cohabitatge a Sant Vicenç de Castellet

GEMMA MASIP BONET. SEGONA SECRETÀRIA DE LA COOPERATIVA DE COHABITATGE ESPAI DE VIDA, SCCL

■ Fa gairebé 18 mesos, la cooperativa de Cohabitatge intergeneracional «Espai de vida» ha estat en negociacions amb l'Ajuntament de Sant Vicenç de Castellet per poder ocupar un espai municipal i donar-li una nova vida.

El nostre objectiu era aconseguir una cessió d'ús de l'equipament propietat municipal: l'antiga caserna de la Guàrdia Civil, per construir-hi un projecte de cohabitatge intergeneracional. Un cohabitatge, també dit *cohousing*, és una manera de viure comunitària i sostenible, compartint uns espais comuns, com bugaderia, menjador, cuina, etc, alhora que cada unitat familiar disposa d'un petit habitatge privat. Es gestiona mitjançant una cooperativa on els seus socis prenen totes les decisions en relació amb la planificació, organització, manteniment, gestió i ús de tots els espais.

També té el propòsit de ser una experiència de convivència pilot i promotora d'un poble o ciutat «Amic o amiga dels nens» (UNESCO) i d'un poble o ciutat «amigable amb la gent gran».

Vam presentar el nostre projec-

te de cohabitatge i van constatar que les característiques d'aquest edifici el feien molt adient per a desenvolupar-hi aquesta proposta.

L'equip de govern es va mostrar interessat i sensible a aquesta iniciativa. (Vegeu **Regió7** de l'1 de maig del 2016). Les raons eren molt suggerents: activar un edifici buit, a cost zero, ja que la cooperativa es feia càrrec de tots els costos de les reformes; la repercussió social per al poble, dinamitzant aquest espai amb persones i activitats; ser capdavanter amb un projecte de cohabitatge intergeneracional a Catalunya i Espanya amb la implicació pública.

Després de mesos de negociacions, assessoraments, reformulacions, i pendents de tècnics municipals i autonòmics per trobar un encaix legal per a aquesta cessió, a final de novembre, en una reunió a la qual ens convoca la regidora, se'ns comunica que no hi ha voluntat política, que ni s'ha trobat ni es vol trobar la fórmula. Que els tècnics no estan per la qüestió i que els polítics, que tant s'havien omplert la boca que si això o si allò, han tirat la tovallo-la. L'alcalde no hi apareix.

Agraïm la voluntat de la regidora Eulàlia Sardà, que ha cregut en el projecte i l'ha defensat, però com a polític ens demostra les limitacions, ja que són els tècnics els que manen i per tant l'ideari, les millores, els canvis... no hi tenen lloc.

I ara què? Tothom sap que en un edifici si no s'hi viu, cau, i allò

que encara es pot recuperar, arriba el dia que s'ha d'ensorrar.

Volem fer públic el nostre sentiment de decepció i enuig, tant pel tracte rebut com per fer evident la poca capacitat de projecció de futur que tenen els nostres representants polítics als ajuntaments; hi ha tot d'edificis buits, mentre hi ha persones sense habitatge; hi ha propostes innovadores que pretenen fer un món més humà i prefereixen ignorar-ho.

ERC Anoia no deixa penjada l'Alta Segarra

ALBA VERGÉS. DIPUTADA AL PARLAMENT

■ Referent a la columna que porta per nom «Ras i cru», publicada en aquest diari el dijous 9 de febrer i signada per Marc Marcè, que tractava sobre la creació de la vegueria Penedès, voldria donar resposta, com a diputada al Parlament per l'Anoia, al que s'hi afirmava, entre altres coses, assegurant que la creació de la nova vegueria «...deixa vuit pobles de l'Alta Segarra penjats en una comarca que no és de la seva vegueria...». En aquest cas, seguint el que diu la mateixa llei, totes les comarques han d'estar íntegrament en una vegueria, exceptuant els casos ja previstos en la mateixa legislació. A més, voldria reivindicar que, com a diputada i des d'ERC Anoia, no

abandonem cap municipi, ni de l'Alta Segarra ni de qualsevol zona de la comarca, sinó que continuem treballant més que mai pels municipis que configuren, en aquest cas, l'Alta Segarra, com ho hem fet sempre, i els acompanyarem en aquelles decisions que lliurement vulguin prendre, ja sigui formar la seva pròpia comarca, com formar-ne part d'una altra... i sempre dins el nou marc de vegueries que posarem en marxa amb la nova República Catalana. Així, com a diputada, mostro el meu total suport i poso de manifest l'entesa amb tots els municipis que configuren l'Anoia.

Eutanàsia i cosificació

XAVIER CAPELLES. MANRESA

■ Recentment el Parlament de Catalunya ha aprovat una moció adreçada al Congrés dels Diputats de Madrid, a fi i efecte que es despenalitzï l'eutanàsia i es reguli l'assistència al suïcidí.

És interessant recordar que entre els malalts de l'antiga Grècia sovintejava el costum a negar-se a rebre els metges. Aquest comportament venia esperonat pel fet que els metges grecs tenien una doble funció: la de guarir malalties i també la d'aplicar l'eutanàsia.

Per evitar aquesta recança, es va institucionalitzar el jurament hipocràtic, pel qual els metges es

comprometien a «no donar a ningú cap fàrmac mortal, tot i que m'ho demanin, ni mai ho proposaré com a consell».

Actualment es vol atorgar de nou al metge aquesta doble funcionalitat. Aquesta pretensió és una conseqüència lògica del vigent paradigma social, on el concepte de la dignitat humana s'han «cosificat», és a dir, s'han vinculat preponderantment al fet de gaudir d'un cos humà amb autonomia i funcionalitat.

Aquesta «cosificació» antropològica ja està circulant en el món econòmic, on els bons esportistes o models mediàtics, gràcies a la funcionalitat o l'estètica del seu cos, tenen unes remuneracions econòmiques abismalment més altes que qualsevol grup d'investigadors que, amb la seva saviesa, ens alliberarà del maleït càncer. L'economia no deixa de ser un mirall dels valors de les societats subjacents.

L'esmentada moció avala el suport a una mort digna davant el patiment insuportable. Però amb l'actual avenç de les cures paliatives..., existeix veritablement el patiment insuportable? Sí que existeix, però no serà un patiment físic, sinó que amb tota probabilitat serà un patiment moral insuportable, segurament per veure'ns sols davant un propi cos ni funcional, ni autònom. Per això crec que l'eutanàsia esdevindrà tot un costum generalitzat més que un dret ocasional. Espero errar plenament en aquest vaticini.